

Centenar Nicolae Moldoveanu (3 februarie 1922 - 3 februarie 2022)

Comemorare nu este doar o zi de aducere aminte, ci un drum deschis spre o cunoaștere completă. Necunoașterea creează breșe unei realități care s-a desfășurat în curgerea timpului, breșe care vor crea dificultăți de percepție a parcurgerii evenimentelor. Este foarte important să cunoaștem marile valori pe care Domnul le-a așezat printre noi, slujind creșterii noastre spirituale.

Centenarul Nicolae Moldoveanu marchează, nu atât comemorarea sa, cât, mai ales, cunoașterea lucrării sale, „spre slava Domnului”. Nu facem steag din numele unui om de pe pământ, ci relevăm forța exprimării lui Dumnezeu prin activitatea pământească a unui om care I s-a dăruit lui Hristos. Creația muzicală și literară a lui Nicolae Moldoveanu s-a născut cu efort consistent și a devenit un reper pentru generațiile ce urmează, ca o ștafetă dată din mână în mână.

Nicolae Moldoveanu s-a născut la data de 3 februarie 1922, încheindu-și alergarea vieții pământești în 12 iulie 2007. Viața lui Nicolae Moldoveanu a fost un model de credincioșie și slujire a lui Dumnezeu, îmbinând multiple aspecte ale personalității sale: un bun creștin, un om al suferinței pentru Hristos, compozitor, poet, scriitor.

Compozitorul Nicolae Moldoveanu a făcut să apară 22 volume cu cântări care însumează un număr de cel puțin opt mii de compoziții, majoritatea pe versurile proprii, iar unele pe versurile altor poeți ca Traian Dorz, Costache Ioanid, Ioan Marini, Ion Tuduscuiuc, Mily King, Ioan Nicola și alții.

Interpretarea lor de către cel care le-a compus și le-a răspândit prin înregistrări, a adus nu numai un stil muzical propriu, ci și un stil interpretativ unic, *stilul Nicolae Moldoveanu*.

Creația literară ne dezvăluie un poet profund și rafinat, care are tipărite 9 volume, cu 4199 de poezii, (multe dintre ele devenind cântări) și un prozator cu o cultură vastă. A scris peste 50 de volume de proză cu meditații, cugetări, scrieri istorice.

Nu se putea să nu fii impresionat de felul de viață pe care o ducea acest om, despre conținutul vorbirii sale, care se centra pe Hristos, în orice împrejurare și care făcea ce știa el mai bine, adică să cânte „spre slava Domnului”. Dar Nicolae Moldoveanu nu cânta oricum. El nu era vizitat de vreo muză, care avea „să-i gădile urechile într-un mod plăcut”. Pentru orice cântare nou născută avea mai înainte un timp de părtășie cu Domnul și apoi un timp de studiu biblic.

Dacă pentru domeniul muzicii a avut parte de pregătirea de specialitate din cadrul unităților militare în care a fost întâi elev și apoi

încadrat corespunzător acestei pregătiri, pentru pregătirea spirituală a acordat un timp îndelungat, ordonat și minuțios, fapt care putea decurge din chiar pregătirea militară. A cules mii de cugetări ale unor teologi, scriitori, filozofi, fără să demonstreze vreun interes pentru dobândirea vreunui titlu onorific, de doctor în materie, toate din cărțile din uriașa bibliotecă personală, studiate cu creionul în mână și cu fișe de lectură, ca apoi să le ordoneze tematic și, într-un târziu, să le și publice. Astfel, fratele Niculiță a câștigat o imensă cultură, dar a vrut să ofere și generației sale aceste cuceriri culturale, orientând spre Dumnezeu. Prin ele, își confirma propriile căutări, arătând că și alții au avut același întrebări existențiale și au găsit aceleași răspunsuri, prin credința în Hristos.

Toți cei ce l-au cunoscut au fost marcați de profunzimea expresiei spirituale, lăsând loc modestiei extreme și unei totale lepădări de sine. Cu toate acestea, erai copleșit de complexitatea personalității sale, un compozitor ale cărui imnuri au străbătut nu numai aria geografică națională, ci și meridianele globului.

Nicolae Moldoveanu nu a ostenit să precizeze la fiecare întâlnire: „spre slava Domnului cântăm cântarea.” Și, parcă în această notă aș putea încadra mai degrabă, creația lui muzicală, alături de cea a unui titan al muzicii baroce, care era la fel de modest și practica aceeași lepădare de sine, semnându-și lucrările muzicale doar cu inițialele SDG (*Soli Deo Gloria - Toată slava doar lui Dumnezeu*).

Dacă Johann Sebastian Bach își începea lucrările cu inițialele SDG, Nicolae Moldoveanu își începea fiecare cântare cu sintagma devenită notorie: „Spre slava Domnului, cântăm cântarea...”

În acest mod, Nicolae Moldoveanu a devenit un **Bach al muzicii creștine românești**, slujind doar *De dragul lui Isus*, așa cum este intitulat primul său volum de versuri. Cântările de laudă ale lui Nicolae Moldoveanu înalță jertfa mântuitoare a lui Hristos, aducându-I slavă prin tot demersul său componistic:

Cânta-voi Domnului mărire, cânta-voi Lui, cânta-voi Lui
Pentru deplina mântuire, cânta-voi Lui, cânta-voi Lui
A mea cântare în sărbătoare,*

O voi 'nălța mereu spre slava Domnului,

Cânta-voi Numele Său mare, cânta-voi Lui, cânta-voi Lui!

(* Nicolae Moldoveanu, *Cânta-voi Domnului, Cântările Harului*, vol.4, nr. 11, Editura Cântările Harului, Deva, 2002)

Fie că îl considerăm un **David al spiritualității românești**, fie un **Bach al muzicii creștine românești**, este evident că atunci când vorbim despre Nicolae Moldoveanu, vorbim despre cântare românească cu tema – Isus Hristos!

Nicolae Moldoveanu își face din muzică aripi de har, care să poarte solia Evangheliei Domnului Isus, cântând tăria credinței, puterile harului sau slava lui Dumnezeu.

Orice creștin contemporan recunoaște astăzi, că „*întreaga sa operă a intrat de mult în patrimoniul spiritual al tuturor credincioșilor vii și duhovnicești, care vorbesc graiul dulce românesc*” (*Cântările Harului*, Editura Stephanus Druck, Germany, 1990, *Cuvânt înainte*, Mia Iovin).

Profesor SPERANȚA DOINA CĂTANĂ

EVENTIMENT

216. Mai trează ține-mi

MODERATO

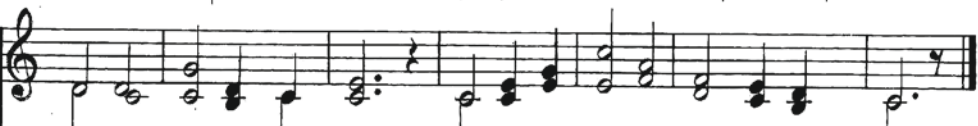
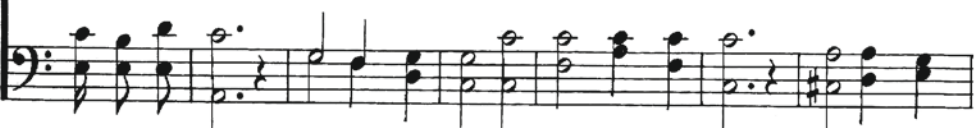
1. Mai tre - ză țî - ne-mi, Tu, I - su - se, cre - din - ța în ve - ni - rea
2. Să nu mă las fu - rat de - n - dem - nul și șoap - ta că Tu în - țin -
3. Îm - pros - pă - tea - ză-mi, Tu, lu - mi - na, să-ți văd Cu - vin - tul în - pli -
4. Să-ți pot ie - și-n în - țin - pi - na - re cu can - de - la în foc prea -
5. Mai tre - ză țî - ne-mi, Tu, I - su - se, cre - din - ța în ve - ni - rea

Ta, Să-mi poa - tă dra - gos - tea sfin - ți - tă în ori - ce cli -
zii, ci - a - prin - de-mi mai pu - ter - nic gîn - dul, prin ca - re-mi spui
nit, când no - rii albi Ți - or fi că - ra - rea pe ca - re vei
sfânt, cu hai - ne al - be - n săr - bă - toa - re și su - fle - tul
Ta, măr - tu - ri - sin - d - o - n ori - ce vre - me, să poa - tă - ai Tăi

p - a aș - tep - ta.
me - reu că vîi.
ve - ni slă - vit. Vi - no, I - su - se, pre - cum ai spus, nă - dej - dea-mi
a - prins de cînd.
a Te - aș - tep - ta.

toa - tă în Ti - ne - am pus, vi - no, I - su - se, dul - ce I - sus.

Dor de Nicolae Moldoveanu (La centenarul nașterii)

Cânta privighetoarea pe Siret
În sălcii verzi și trestii frânte,
Și parcă lunca murmură încet
Când începea Culai și el să cânte.

Acest copil cu chipul luminos
A îndrăgît încă de mic cântarea,
Dar pentru că-L iubea mult pe Hristos,
În cânt și-a pus și crezul și-nchinarea.

A dus în viață cântecul cu el
La cei spre care revârșea iubire,
Și lângă note-a pus în cânt și zel,
Știind că munca lui este zidire.

Dar a văzut, slujind neîncetat,
Că nu-i ușoară calea pocăinței,
Căci zbirii răi, cu chip întunecat,
I-au dat un... „Sfânt cuptor al suferinței”.

Cinci ani de închisoare, ani de chin,
Depart de cei dragi și de-nchinare,
Dar, întărit de Cer sub... „Cer senin”,
El a cântat și-a scris și-n închisoare.

Mii de cântări vibrează și acum
În inimi care pentru Domnul cântă,
Căci Niculiță ne-a lăsat un drum
Și prin cântare o lumină sfântă.

Prin tot ce-a scris el e prezentă vie
Și ce-a cântat e Cerului prinos,
Căci viața lui a fost o simfonie
Și a fost dirijată de Christos!

SIMION FELIX MARȚIAN